

Galerija Let

6. junij – 1. september 2017

SRDJAN ŽIVULOVIĆ

FOTOGRAFIJE

Zgodovinska dejstva pravijo, da se je poklic fotoreporter začel oblikovati okrog leta 1915, med prvo svetovno vojno. Fotografija kot zanimiv in hitro razvijajoči se vizualni medij se je po manj kot stoletju od nastanka začela deliti na posamezne zvrsti. Poklic fotoreporter je še danes ena izmed pomembnejših in bolj izpostavljenih oblik fotografskega dela v javnem življenju. Tovrstna fotografska dejavnost nesporno predanemu avtorju izostri pogled na svet in mu pri vsakodnevem delu razvije sposobnost, da se hitro in učinkovito odzove na dogodke, ki zaznamujejo družbeno dogajanje, od političnega, gospodarskega do športnega, kulturnega in drugih. Fotoreporter je svojevrsten lovec na dogodke oziroma njihove ključne trenutke, in to daje njegovemu delu tudi lastnosti izostrenih, usmerjenih in hipnih pogledov. Te lastnosti ga spremljajo tudi pri ustvarjalnosti bolj osebne narave, ki nastaja v njegovem »prostem« času ali v zasebnem življenju.

Ugledni slovenski fotoreporter Srdjan Živulović meni, da ne glede na to, za koga dela, najprej dela zase. Trdi, da je vse, kar ustvari, v bistvu žurnalistična fotografija. Fotografiranje je zanj izključno beleženje dogodkov in s tem ohranjanje stvari v spominu na fotografski način. Je torej ustvarjanje svojevrstne zakladnice vizualnih izsekov iz preteklosti, ki imajo svojo pričevalno in dokumentarno vrednost. Fotografov cilj je pri tem doseči dober in učinkovit posnetek, ki bo ljudem razumljiv in jasen ter se bodo z njegovo vsebino lahko poistovetili. V življenju in pri delu je Živulović vselej izhajal s stališča, da ni nič nemogoče. Za fotoreporterstvo načeloma meni, da je tudi soustvarjanje zgodovine, saj nenehno zbira vidna pričevanja o ljudeh, stvareh in dogodkih. In če hoče fotograf nekaj »ujeti«, mora biti zraven in počakati na pravi trenutek, kajti: »Nikoli ne iščem, kdaj se mi bo kaj zgodilo, stvar se vselej zgodi!«

Nabor Živulovićevih žurnalističnih tem je izjemno širok in predvsem aktualen. Avtor je prepričan, da je fotografija nadčasovni medij, da se ukvarja z iskanjem resnic, njen avtor fotograf pa mora biti človek, ki natančno opazuje konkretne dogodke in zna iz njih izluščiti tisto, kar je bistveno. Enako je seveda z iskanjem in odkrivanjem tistih motivov, ki so bolj osebni in nastajajo kot zapisovanje vtisov iz fotografovega življenja. Narava, ljudje, živali – na vse to je mogoče gledati s kančkom hudomušnosti in med povsem navadnimi prizori odkriti nekaj nenavadnega, odstopajočega. Srdjan Živulović resnično živi z aparatom v roki, in kjer koli se giblje, črpa snov za svoje fotografije. Zna prisluhniti trenutku, ki razvije dogodek, in odkriti njegov vrhunec. Leta in leta poklicne prakse so avtorju gotovo prinesle bogate izkušnje, predvsem pa občutek za spontan odnos do ljudi in okolja, v katerem se giblje. To ga postavlja v poseben odnos z življenjem, ki ga obdaja, in vselej je pozoren na podrobnosti, ki jih drugi morda ne zaznajo. Dokaj duhovito nam zna razkriti tudi vsakdanje dogajanje, ne le velikih dogodkov iz javnega življenja.

Resnično se izkaže, da dela Živulović najprej zase, kajti osebni odnos do stvari je vselej jasno izražen in razvit, zaradi tega so njegove fotografske zgodbe prepričljive in neposredne. Lahko so pri tem odločilna tudi naključja, ki odprejo in odstrejo pogled v »srž dogajanja«, a tega mora fotograf najprej najti v sebi. Verjetno je pri fotoreporterskem delu hladnokrvnost včasih celo bolj zaželena, kot pa sta čustvenost ali zavzetost za to, da se ti stvari »zgodijo«. Večkrat se je treba v trenutku odločiti tudi, ali moraš pohiteti ali pa raje mirno počakati na ustrezen trenutek. Izkušen fotoreporter, kot je Srdjan Živulović, s tem – kot dokazuje z uspešnim delom – očitno nima težav.

Iztok Premrov

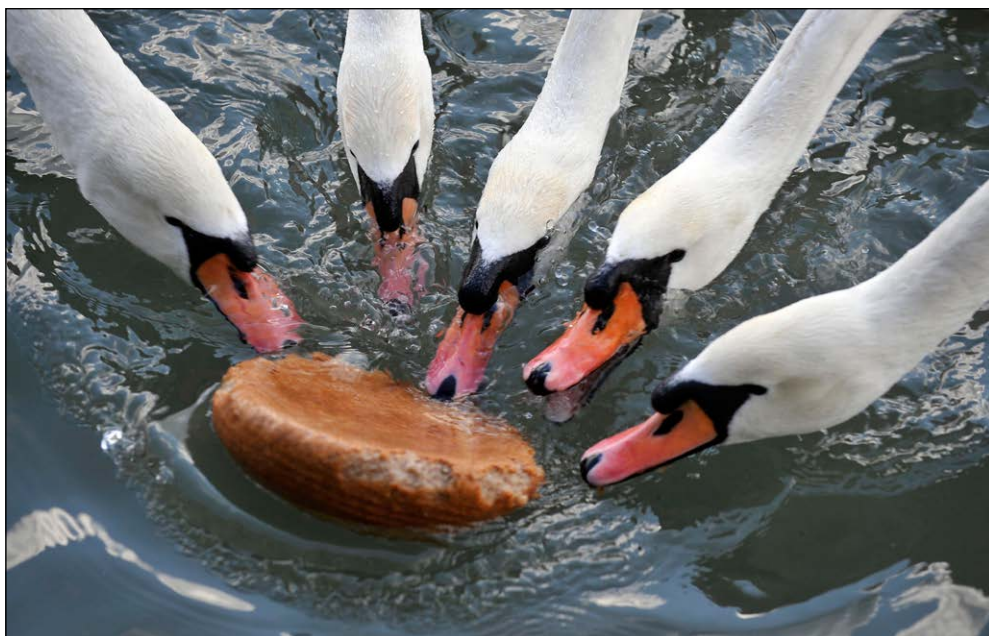
Pevske vaje, 2012

Najboljši prijatelji, 2013

Delim s pticami nebo in z ribami vodo, 2013

Naš vsakdanji kruh, 2008

Galerija Lek

Priborjena dobrina, 1991

Boj za delavski kruh, 1989

SRDJAN ŽIVULOVIĆ

S fotografijo ga je zastupil oče Dragan, ko mu je pri trinajstih letih za novo leto kupil prvi fotoaparatus. Od takrat ga ni izpustil iz rok. Peš je hodil iz Šmartnega v Litijo k Foto Zofi oddajati filme v razvijanje.

Za izobraževanje si je najprej izbral srednjo šolo za elektrotehniko, vendar je po dobrega pol leta spoznal napako. Mama Hermina mu je svetovala poklic, ki ima veliko opraviti z ljudmi. Naslednje leto se je vpisal v srednjo fotografsko šolo in s pomočjo mentorice, učiteljice ter prijateljice Vladke Kobal zaključil šolanje. Med šolanjem je hodil na prakso v foto oddelek Dela in tam se je dokončno zastupil s fotoreporterstvom. Prvo fotografsko službo je dobil na Inštitutu za varilstvo, vendar je konce tedna preživljal na Delu.

Na kulturni karavani Cankarjevega doma je spoznal ženo Urško, ki mu od takrat stoji ob strani in mu pomeni neizčrpen vir navdiha ter ljubezni.

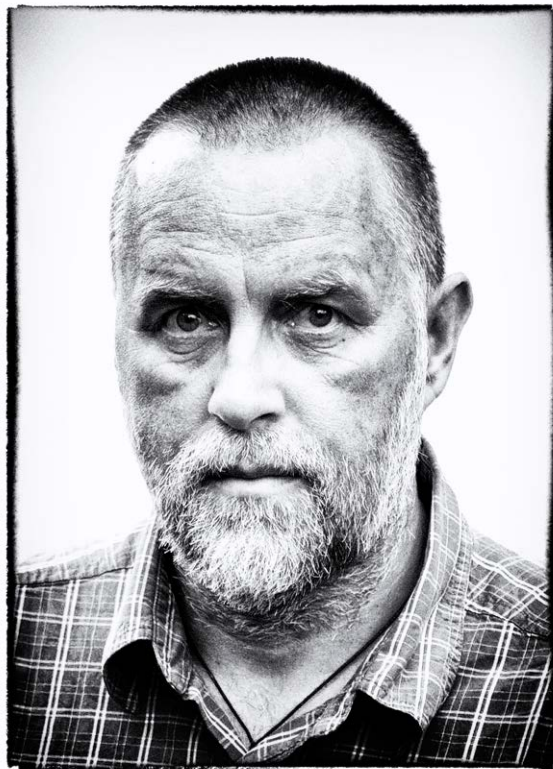
Z velikimi očmi in veseljem se je leta 1985 zaposlil pri Delu in tam pod mentorstvom Joca Žnidaršiča ostal do leta 1992.

Leta 1989 je prvič poslal fotografijo na natečaj Jugoslovanske fotografije, ki ga je organizirala agencija Tanjug, in zmagal. Fotografija z naslovom Delavski boj za kruh je prikaz začetka razpada skupne države in kot ikona nekega časa je še dolgo burila duhove.

V delu si je izposloval, da je lahko hodil na območja, kjer se je iskriло, od Kosova, Iraka, Turčije, Romunije do Izraela.

Zadnji dan slovenske vojne je stopil v vrste agencije Reuters.

S kolegom Jožetom Suhadolnikom sta ustanovila fotografsko agencijo Bobo za

podporo časopisu Republika. Z vestnim in načrtnim delom so ustvarili impresiven arhiv fotografij dogodkov pri postavljanju nove države. Fotografi agencije Bobo so postali uradni fotografi predsednika republike, predsednika vlade in zunanjega ministra ter z njimi prepotovali svet.

Fotograf Srdjan Živulović je pri aktualnih dogodkih vedno v prvih fotografskih vrstah in tako je bilo tudi ob begunskem valu v Sloveniji. Za fotografijo beguncev na nasipu pri Brežicah je skupaj s kolegi iz Reutersa dobil Pulitzerjevo nagrado.

Na naslovnici:
Pot v svetlo bodočnost, 2015

Za dodatne informacije se lahko obrnete na
Katarino Klemenc,
telefon: 01/580 22 43,
elektronski naslov: katarina.klemenc@sandoz.com

Grafična priprava in tisk: Collegium Graphicum

član skupine Sandoz